

[Fiskeriministeren.]

med, at et militært luftfartøj ved lav flyvning over tætbebyggede områder har været til væsentlig gene for befolkningen, bliver der i hvert enkelt tilfælde foretaget en grundig undersøgelse, i givet fald ved auditor. Hvis det herunder konstateres, at piloten har overtrådt bestemmelserne for flyvning, bliver han straffet; i grovere tilfælde vil han blive overflyttet til jordtjeneste eller hjemsendt. Jeg vil gerne tilføje, at der siden 1951 er modtaget indberetninger om lavflyvning, foretaget af flyvevåbnets piloter, i ialt 13 tilfælde; her har man grebet ind med en række forskellige straffe, og det er også den linie, forsvarsministeriet og flyvevæsenet holder.

Johs. Christiansen: Under hensyn til den fare for tætbeboede områders befolkning, som jeg henviste til, kan ministerens svar ikke tilfredsstille mig. Jeg vil derfor gerne stille det tillægsspørgsmål til ministeren, om man ikke vil tage under overvejelse, hvilke uhyre farer disse overflyvninger i virkeligheden rummer, og om man ikke i forbindelse med en undersøgelse af dette spørgsmål kunne tænke sig helt at forbyde overflyvninger over tæt bebyggede bydele, da jeg — som jeg sagde i mit første indlæg — ikke kan se, at træningsprogrammet nødvendiggør, at flyverne bevæger sig ind over de tæt bebyggede områder.

Fiskeriministeren (Chr. Christiansen): Jeg vil gerne oplyse, at bestemmelserne for Norge og Sverige vedrørende minimumshøjden er 300 m, hvor vi har 500 m — nemlig over byerne — og på åbent land, hvor vi har 200 m, har de 150 m. Hvad angår civilflyvningen, har vi også 300 m, hvor militæret har 500 m — altså over byerne — og andre steder 150 m, hvor militæret har 200 m. Naturligvis er vort land særlig vanskeligt stillet på grund af dets særlige karakter, men vi mener, at der er taget alt muligt hensyn for at undgå vanskeligheder på dette område. Jeg har imidlertid ikke noget imod på den givne foranledning at se nøjere på dette spørgsmål og undersøge, om der skulle være rimelighed og mulighed for at gennemføre ændringer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *A. C. Normann* til socialministeren:

„Kan bestemmelsen i § 21 i lov nr. 227 af 11. juni 1954 om arbejderbeskyttelse indenfor handels- og kontorvirksomheder ikke fortolkes således, at unge mennesker under 18 år må forrette budtjeneste på bagerier søn- og helligdage?“

A. C. Normann: Af den lov om arbejderbeskyttelse indenfor handels- og kontorvirksomheder, der blev gennemført i fjor, og som indeholdt så mange fremskridt, har der på et enkelt område været udledt en virkning, som efter min opfattelse ikke var tilsigtet, da loven gennemførtes. Således som loven efterhånden administreres, har den nemlig standset mulighederne for, at unge under 18 år kan udbringe brød om søndagen. Det er en virkning, som, da den blev bekendt, overraskede mange indenfor faget, og en virkning, som jeg tror er meget uheldig og fjernt fra, hvad det store flertal af befolkningen finder rimeligt.

At unge mennesker i denne aldersklasse — hvor de fleste har rigelig adgang til alligevel at få den fornødne frihed — berøves denne mulighed for at skaffe sig en indtægt til hjælp til deres underhold, til et studium eller til andre formål, er formentlig både for de unge og for mange forældre kommet meget ubelejligt.

Det samme gælder bagerne og de mange husmødre, som af forskellige grunde — det kan være sygdom, alderdom eller andre årsager — har vanskeligt ved selv at få hentet deres morgenbrød. Jeg tror, at hverken de unge selv eller deres forældre føler dette som en ønskværdig beskyttelse; i alt fald kan de unge mennesker jo formentlig ikke i højere grad tage skade af at cykle rundt med brød, end jævnaldrende unge piger kan tage af at ekspedere over disken søndag morgen efter kl. 6, hvad stadigvæk er tilladt.

Det forekommer mig også mindre velbetænkt, at lærlinge i samme alder er udelukket fra arbejde søndag morgen; men jeg har undladt at tage lærlinge med under spørgsmålet her, fordi det vist ligger klart, at dette forhold ikke kan rettes undtagen gennem en lovændring.

Meget mindre klart ligger det med budene. I § 5 i lukkeloven af 1950 tillades det bagere og kagebagere samt brødsalg at holde